

“आपले मंडळ”

|| Maharashtra Mandal of Detroit ||

स्नेहबंध

गणपती
बाप्पा
माऊया

गणपती विशेषांक

ऑगस्ट २०१७

The N. Rachmale Foundation

Prosperity Through Service
Avinash and Hema Rachmale

Sky Group Grand, LLC.
Real Estate Group

Lakeshore Healthcare Group, Inc.
Nursing Home & Managed Care

Lakeshore Global
Infrastructure Contractors

www.therachmalefoundation.org | www.Lgccorp.com

“आपले मंडळ, महाराष्ट्र मंडळ”

अनुक्रमणिका

१	ज्ञानदेवीचा श्रीगणेश	डॉ. संजीवनी तोफखाने	पान 4
२	जबाबदारी	पल्लवी सप्रे	पान 8
३	राधेचा हेवा...	पूनम तोरगल	पान 12
४	आई	अनिल घोरपडे	पान 14
५	BMM Experience!	अवनी कुलकर्णी	पान 16
६	गणेश वंदना	शुभदा कुलकर्णी	पान 17
७	Art	Paintings	पान 19
८	The Mean Tree	Malhar Nair	पान 20
९	शंभर डॉलर्सची सर्वात फायदेशीर गुंतवणूक	वीणा शाह	पान 21
१०	आपण काय देतो ?	वेदांती पारगांवकर	पान 25
११	दानत	सायली चिमणपुरे कुलकर्णी	पान 26
१२	Saving babies with weak lungs (www.palav.org)	Nitin Chouthai	पान 30
१३	मैफल महेशची	वसुधा टाकळकर	पान 33

संपादक
रूतूज देशपांडे
सुशांत खोपकर
ज्योत्स्ना दिवाडकर

मुखपृष्ठ रचना व मांडणी
मानसी डहाणूकर

लेखकांना, चित्रकारांना आणि वाचकांना
संपूर्ण मतस्वातंत्र्य देण्यात आले देण्यात आले आहे. *लेखांतून* व *चित्रांतून* व्यक्त झालेल्या मतांशी संपादक किंवा आपण सहमत असूच असे नाही, तेव्हा आपण हा अंक केवळ "मनोरंजनासाठी" आहे अशी अपेक्षा ठेवून वाचावा, ही विनंती!

“आपले मंडळ, महाराष्ट्र मंडळ”

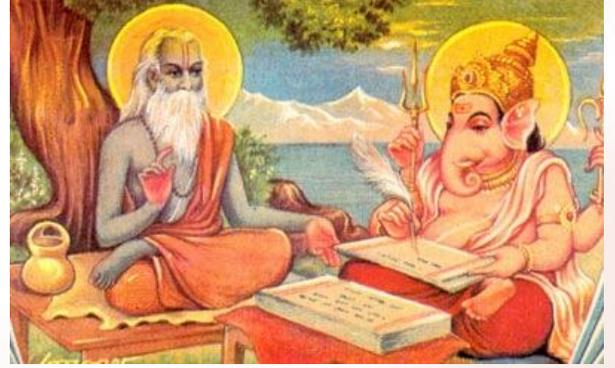
ज्ञानदेवीचा श्रीगणेशु

'ओंकार प्रधान रूप गणेशाचे जे तिन्ही देवांचे जन्मस्थान'

हे विश्व कसे निर्माण झाले? कोणी निर्माण केले? या विश्वाचा निर्माता कोण? असे अनेक प्रश्न आहेत. याला उत्तर एकच.. तो परमात्मा. ज्याला अध्यात्मिक परिभाषेत 'ब्रह्म' म्हणतात. सर्वसामान्य माणूस 'तेज' किंवा 'चैतन्य' म्हणतो तर वैज्ञानिक परिभाषेत 'ऊर्जा' म्हटले जाते. हे संपूर्ण विश्व म्हणजे चैतन्याचा महासागर आहे. या महासागरात एक तरंग उठला. ते प्रथम स्फुरण म्हणजे 'ओंकार'.

"ए को हं बहुस्यामि" मी एक आहे. मला अनेकत्वाकडे जायचे आहे असे स्फुरण त्या परब्रह्मामध्ये झाले. आणि प्रथम ध्वनी उठला तो ओंकार. त्यातूनच त्रिगुण प्रकट झाले. सत्व, रज, तम या त्रिगुणांचे मूर्त स्वरूप म्हणजे त्रिदेव.. ब्रह्मा, विष्णू आणि महेश. हे तीन गुण आणि पंचमहाभूते मिळून आठ होतात. हीच ती अष्टधा प्रकृती. यातूनच सर्व चराचर विश्व निर्माण झाले. या ओंकाराचे मूर्त स्वरूप म्हणजे श्रीगणेश.

आपल्या संस्कृती मध्ये प्रथम श्रीगणेशाचे पूजन करण्याची प्रथा आहे. कुठल्याही चांगल्या कार्याची सुरुवात या ओंकाराचे म्हणजेच श्रीगणेशाचे पूजन करून केली जाते. संत श्रेष्ठ श्री ज्ञानेश्वर माऊलींनी ज्ञानेश्वरीची निर्मिती केली. वेदांचे सार असलेली श्रीमद्भगवद्गीता प्राकृत भाषेत आणली. सर्वसामान्य जनांपर्यंत हे ज्ञान पोचावे म्हणून माऊलींनी या ग्रंथाची निर्मिती केली. या अक्षर यज्ञाचा प्रारंभ ज्ञानदेव ओंकाराच्या प्रार्थनेने करतात. ज्ञानेश्वर महाराज म्हणतात

"ओम नमोजी आद्या / वेदप्रतिपाद्या / जय जय स्वसंवेद्या / आत्मरुपा //

देवा तूंचि गणेशु / सकलार्थमतिप्रकाशु / म्हणे निवृत्तिदासु / अवधारिजो जी //"

हे ओंकार स्वरूप, जगताचे आद्य कारण असलेल्या आणि वेदांनी व उपनिषदांनी वर्णन केलेल्या आणि केवळ स्वतःच स्वतःस जाणणाऱ्या निर्गुण ब्रह्मा तुला माझा नमस्कार असो. हे देवा तूच श्रीगणेश आहेस. सर्व जगाला व बुद्धीला प्रकाश देणारा तूच आहेस. हा निवृत्तिदास ज्ञानेश्वर कथन करीत आहे ते श्रवण करावे. पुढे ज्ञानदेव म्हणतात "देवा तू चित्स्वरूप आहेस. संपूर्ण विषय व बुद्धी प्रकाशित करणारा तूच आहेस. कसा ते पुढे सांगतात

"हे शब्दब्रह्म अशेष / तेचि मूर्ति सुवेष / जेथ वर्णवपु निर्दोष / मिरवत असे //"

वेदांना माऊली शब्दब्रह्म म्हणतात. ते म्हणतात हे शब्दब्रह्म म्हणजेच वेद. हीच त्या गणेशाची उत्तम सजविलेली मूर्ती आहे. असे सांगून ज्ञानदेव एक सुंदर रूपक आपल्यासमोर साकार करतात. ते म्हणतात या अक्षरब्रह्माची अंगकांती निर्दोष अशा स्वर आणि व्यंजने या वर्णांनी (अक्षरांनी) शोभत आहे. आता वेदांचे एकेक वैशिष्ट्य आणि श्रीगणेशाच्या मूर्तीची अलौकिक अशी सांगड माऊलींनी घातली आहे.

"स्मृति तेचि अवयव / देखा आंगिक भाव / तेथ लावण्याची ठेव / अर्थशोभा //
अष्टादश पुराणे / तिची मणिभूषणे / पदपद्धति खेवणे / प्रमेयरत्नांची //"

मनु आणि अन्य ऋषीमुनींनी लिहिलेल्या स्मृति हेच त्याचे अवयव आहेत. आणि त्या स्मृतिंतील अर्थ सौंदर्य हेच त्याच्या शरीराच्या अंगलटीचे लावण्य आहे. श्री ज्ञानदेवांच्या काव्यप्रतिभेचे दर्शन हे रूपक करून देत आहे. पुढे माऊली वर्णन करतात. अठरा पुराणे हीच त्याच्या म्हणजे या वेदरूपी गणेशाच्या अंगावरील 'रत्नखचित अलंकार' आहेत. त्यामध्ये सांगितलेले सिद्धांत म्हणजे, रत्ने असून छंदोबद्ध पदांची रचना म्हणजे त्या सिद्धांतातील तत्वार्थाची कोंदणे आहेत. म्हणजे अतिशय सुबक अशा पद रचना असून त्या उत्तम अशा तत्त्वज्ञानाने परिपूर्ण आहेत.

"पदबंध नागर / तेचि रंगाथिले अंबर / जेथ साहित्य वाणे सपूर / उजाळाचे //"

या रचनांमधील पदलालित्य (तत्त्वज्ञानाने परिपूर्ण असूनही या रचना ललित साहित्याच्या गुणांनी युक्त आहेत) हेच त्या गणेशाच्या अंगावरील उत्तम रंगानी रंगविलेले वस्त्र आहे. त्या शब्दरचनेतील 'अलंकार' आणि त्यांचा चपखल वापर म्हणजे त्या वस्त्राचे भरपूर लांब व रुंद लखलखीत तलम पोत आहे. जे साहित्याच्या सर्व बारिक प्रकारांनी उजळून निघाले आहे. लेखन कलेच्या सर्व अंगांचे वर्णन ज्ञानेश्वर महाराज करतात. या वेदरूपी गणेशाची साक्षात मूर्ती आपल्या समोर साकारतात.

"देखा काव्यनाटका / जे निर्धारिता सकौतुका / त्याचि रुणझुणती क्षुद्रघंटिका / अर्धध्वनि //
नाना प्रमेयांची परी / निपुणपणे पाहता कुसरी / दिसती उचित पदे माझारी / रत्ने भली //

या ओळींमधून ज्ञानदेवांच्या बारीक निरीक्षण शक्तिचे दर्शन घडते. ते म्हणतात "पहा वेदांमधील काव्य व नाटके यांचा कौतुकाने विचार केला तर असे वाटते की त्या गणेशाच्या कमरेला बांधलेल्या करगोट्यातील लहान लहान घागऱ्या असून त्या काव्य नाटकातील 'अर्थ' हा जणू त्या घागऱ्यांचा मंजुळ आवाजच रुणझुणत आहे. त्या काव्य आणि नाटकांमधील प्रतिपादिलेल्या तत्वांचे अनेक प्रकार पाहिले असता आणि मार्मिकपणे विचारपूर्वक पाहिले असता त्यातील कुशलता आढळते. त्यातही काही यथार्थ अर्थवाहक पदे ही जणू अमूल्य रत्नेच आहेत असे दिसून येते. श्रीमद्भगवद गीते सारख्या तात्विक ग्रंथाचे विवेचन करताना आरंभच इतका मधुर होऊ शकतो तर पूर्ण ग्रंथाचे माधुर्य किती अलौकिक असेल. या विचाराने वाचक मंत्रमुग्ध न होऊन जातील तरच नवल.

"तेथ व्यासादिकांच्या मती / तेचि मेखळा मिरवती / चोखाळपणे झळकती / पल्लवसडका //
देखा षडदर्शने म्हणपती / तेचि भुजांची आकृति / म्हणोनि विसंवादे धरिती / आयुधे हाती //"

'व्यासोच्छिष्टम जगत सर्वा' असे म्हटले जाते. व्यासांच्या लेखणीतून साकारलेल्या महाभारतामध्ये नाही, असे जगात काहीच नाही. अशा अलौकिक बुद्धीच्या व्यास आणि इतर ऋषीमुनींची बुद्धी म्हणजे त्या वेदरूपी गणेशाच्या कमरेचा मेखळा म्हणजे रेशमी, भरजरी शेला आहे. आणि त्या बुद्धीच्या निर्दोष, सरळवृत्ती म्हणजे त्या शेल्याच्या पदराच्या लोम्बल्या दशा आहेत. काय कल्पना आहे. आणि किती सूक्ष्मता! पुढे माऊली म्हणतात, वेदप्रामाण्य मानणारी सहा शास्त्रे म्हणजे जणू या गणेशाचे सहा हात आहेत. पातंजल, सांख्य, वैशेषिक, न्याय, पूर्व मीमांसा, आणि वेदांत ही सहा दर्शने (शास्त्रे) म्हटली जातात. आणि आपापल्या तत्वविचारांच्या बाबतीत एकमेकात ऐक्य, मेळ नसणारी एकमेकात विसंवाद असणारी मते ही त्या हातातील आयुधे म्हणजे शस्त्रे आहेत. एकमेकांच्या मतांवर कुरघोडी करू पाहणाऱ्या तत्वांना शस्त्रांची उपमा देणे ज्ञानदेवांच्या प्रतिभेलाच शोभून दिसते. पुढे प्रत्येक मतांच्या विशेषत्वानुसार शस्त्रांचे वर्णन करतात.

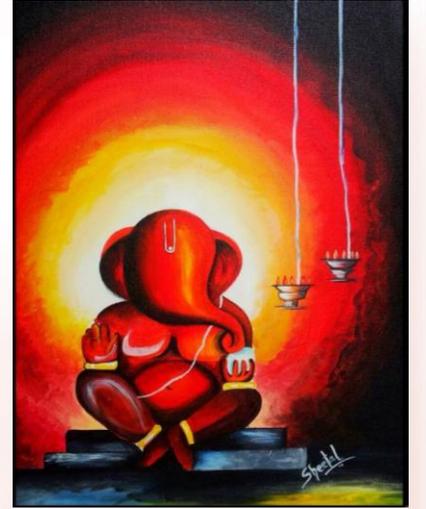
"तरी तर्कु तोचि फरशु / नीतिभेदु अंकुशु / वेदांतु तो महारसु / मोदकु मिरवे //
 एके हाती दंतु / जो स्वभावता खंडितु / तो बौद्धमतसंकेतु / वार्तिकांचा //
 मग सहजे सत्कारवादु / तो पदमकरू वरदु / धर्मप्रतिष्ठा तो सिद्ध /अभयहस्तु //"

कणादांच्या वैशेषिक शास्त्ररूपी हातामध्ये 'तर्क' हा जणू 'परशु' आहे. कणादांचे वैशेषिक शास्त्र तर्काधिष्ठित आहे. गौतमांचे न्याय शास्त्ररूपी हातामध्ये 'तत्त्वभेद' हा 'अंकुश' होय. गौतमांच्या न्याय शास्त्रामध्ये तात्विक भेदाने विचारांवर अंकुश ठेवण्याची ताकद आहे. व्यासांचे 'वेदांत' सूत्ररूपी हातामध्ये ब्रह्मानंदात्मक महारसाने भरलेला 'मोदक' शोभत आहे. ज्ञानदेव अद्वैतवादी होते. परब्रह्माशी ऐक्य, 'तत त्व मसी', 'हे परमेश्वरा तू तो मीच आहे' या पदाला पोचलेले होते. आणि हेच व्यासांचे वेदांत सूत्र आहे. 'मी त्या ब्रह्माचाच अंश आहे', हे ज्ञान म्हणजे परम ज्ञान होय. परम ज्ञान प्राप्त झाल्यानंतर होणारा ब्रह्मानंद म्हणजेच त्या गणेशाच्या हातातील मधुर मोदक आहे. ही उपमा ज्ञानदेवांना न सुचते तरच नवल! पतंजलीचे योगशास्त्ररूपी हातात एक दात आहे. जो मूळचाच मोडका आहे. बौद्धांचा शून्यवाद स्वभावतः खंडित असल्याचे सूचित करण्यासाठी जणू एका हातात खंडित दात धारण केला आहे. आणि मग शून्यवाद खंडित ठरल्यावर सहजच कपिलांच्या सांख्य शास्त्ररूपी हातातील 'सत्कार वाद' हा जणू वर देणारा कमलासारखा हात होय. धर्माची स्थापना व सिद्धी करणारा हा जणू अभय देणारा एक हात होय.

"देखा विवेकवंतु सुविमळु / तोचि शुंडादंडु सरळु / जेथ परमानंदु केवळु / महासुखाचा //
 तरी संवादु तोचि दशनु / जो समता शुभ्रवर्णु / देवो उन्मेषसूक्ष्मे क्षणु / विघ्नराजु //"

दुःखात्मक प्रपंच असार असून सच्चितानंद देणारे ब्रह्म सारभूत आहे. ब्रह्मसुखाचा नित्यनिरतिशय आनंद आहे. हा सारासार विचार हीच त्या गणपतीची सरळ लांब सोड आहे, असे ज्ञानदेव म्हणतात. तसेच निरनिराळ्या मतमतांतील विरोधांचा परिहार करून तत्त्वनिर्णयास उपयुक्त असा उत्तम संवाद हा या गणपतीचा एक दात आहे. या चर्चेतील निःपक्षपातीपणा हा त्या दाताचा पांढरा रंग आहे. ज्ञानदृष्टी हेच या गणेशाचे बारीक डोळे आहेत. असा हा विघ्नराज भक्तांच्या विघ्नांचा नाश करण्यास समर्थ आहे.

वेदांमधील ज्ञान मनुष्याच्या जीवनाला योग्य दिशा देणारे असून वेदांतानुसार आचरण करणारा या प्रापंचिक व्यथावेदनांपासून मुक्त होतो. म्हणजेच मोक्ष प्राप्त करतो. हे दृश्य जगत खरे मानणे व या मोहमायेत बद्ध राहणे हे अज्ञान तर स्वतःच्या मूळ स्वरूपाची जाणीव होणे, आपण त्या परब्रह्माचे अंश आहोत हे जाणणे हे ज्ञान होय. आणि ज्ञान प्राप्त होणे हाच मोक्ष होय. म्हणजेच वेदरूपी गणेश जीवनातील सर्व दुःखांचा नाश करण्यास समर्थ आहे. पुढे ज्ञानदेव वर्णन करतात

"मज अवगमलिया दोनी / मीमांसा श्रवणस्थानी / बोधमदामृत मुनी / अली सेविती //
 प्रमेयप्रवाल सुप्रभ / द्वैताद्वैत तेचि निकुंभ / सरिसेपणे एकवटत इभ / मस्तकावरी //
 उपरि दशोपनिषदे / जिये उदारे ज्ञानमकरंदे / तिये कुसुमे मुगुटीं सुगंधे / शोभती भली //"

ज्ञानेश्वर महाराज म्हणतात पूर्वमीमांसा आणि उत्तर मीमांसा या मला त्या गणपतीच्या दोन्ही कानांच्या ठिकाणी भासतात. आणि ज्ञानामृत हा त्याच्या गंडस्थळातून निघणारा मद असून मुनिरूपी भ्रमर हे त्याचे सेवन करतात. किती रम्य कल्पना आहे. पुढे ते म्हणतात दहा उपनिषदे जी ज्ञानरूपी मकरंदाने परिपूर्ण आणि तो देण्याच्या बाबतीत अत्यंत उदार आहेत तीच जणु सुगंधी फुले आहेत व ती त्या गंडस्थलावर असलेल्या मुकुटाच्या ठिकाणी चांगलीच शोभत आहेत. इथे माऊलींच्या उपमा

देण्याच्या कौशल्याचे दर्शन होते. उपनिषदांच्या उदारपणाला फुलांच्या सुगंध देण्याच्या उदारपणाशिवाय कोणती उपमा योग्य होईल!

"अकार चरणयुगल / उकार उदर विशाल / मकार महामंडल / मस्तकाकारे //
हे तीन्ही एकवटले / तेथ शब्दब्रह्म कवळले / ते मियां श्रीगुरुकृपा नमिलें आदिबीज ///"

आपल्या या विशाल रूपकाच्या अंतिम चरणात ज्ञानदेव म्हणतात ओंकारातील पहिला 'अ' कार मात्रा म्हणजे त्या वेदरूपी गणेशाचे दोन पाय आहेत. ओंकारातील दुसरी 'उ' कार मात्रा म्हणजे त्याचे विशाल पोटा आहे तर ओंकारातील तिसरी 'म' कार मात्रा म्हणजे सर्व अवयवात श्रेष्ठ मोठा वाटोळा असा जणू मस्तकाचा आकार होय . या तिन्ही मात्रा एकत्र झाल्या म्हणजे शब्दरूपी गणेशाचे ओंकार स्वरूप प्रगट होते. त्यात संपूर्ण वेदाचाच समावेश होतो. कारण वेदार्थाचे मुख्य तात्पर्य विषयीभूत जे स्वयंप्रकाश ब्रह्म ओंकाररूपच आहे.

जे ओंकाररूप या विश्वाच्या निर्मितीचे प्रथम स्फुरण आहे. तोच या चराचर विश्वाचा श्रीगणेश आहे. ज्ञानदेवांनी ज्ञानयज्ञाच्या सुरुवातीला या श्रीगणेशाचे अक्षररूप रूपकामध्ये साकार करून ज्ञानदेवीचा श्रीगणेशु केला आहे . आपल्या संस्कृतीमध्ये कुठल्याही कार्याची सुरुवात करणे यालाच 'श्रीगणेशा' करणे असे म्हटले जाते. अनादी काळापासून जे अपौरुषेय वेद आपल्या संस्कृतीचे मार्गदर्शक आहेत, हिंदू जीवनशैलीचा पायाभूत आधारस्तंभ आहेत त्यांना श्रीगणेशाच्या समूर्त रुपात ज्ञानेश्वर माऊली आपल्या समोर मांडले आहे.

श्रीगणेशाच्या या ओंकार स्वरूपाला मनोमन वंदन करून मी माझी लेखन मर्यादा पाळते .

- डॉ. संजीवनी तोफखाने

“आपले मंडळ, महाराष्ट्र मंडळ”

जबाबदारी

पाच महिन्यांच्या अंजली जवळ चार वर्षांचा पवन खुळखुळा वाजवत बसलां होता. त्याच्या डोळ्यात अजूनही insecurity

काही महिन्यांपूर्वी चार अनाथ लहान मुलं आजोबांकडे काम मागत आली, त्यातला सगळ्यात धाकटा हा पवन. ही मुलं आजोबांकडेच राहू लागली आणि बगिच्याला पाणी देणे, भाजी आणून देणे वगैरे लहान सहान कामं करू लागली. एके दिवशी सकाळी पवनचे तिन्ही भाऊ त्याला एकट्याला सोडून पळून गेले. पवन भेदरलेल्या नजरेने घरभर आपल्या भावांना शोधत होता. जेव्हा त्याला ते कुठेच दिसले नाहीत तेव्हा तो देवघरापाशी आला. आजोबा पूजा करत होते. आजोबांची पूजा होईपर्यंत तो तिथेच देवघराबाहेर उभा राहिला. पूजा आटपून आजोबा बाहेर आले आणि पवन कडे बघत त्यांनी विचारलं " काय हवंय बाळा तुला?".... आणि पवन आजोबांना घट्ट बिलगून ओक्सबोक्सी रडू लागला. आणि रडतच म्हणाला "माझे दादा मला कुठेच दिसतं नाही आहेत ". हे ऐकताच आजोबांना थोडी कल्पना आलीच आणि त्यांचं सामान कुठे दिसतंय का हे बघायला ते त्यांच्या खोलीत गेले. आजोबांची शंका खरी निघाली. त्यांचं सामान कुठेच नव्हतं. मात्र या पवनच्या सामानात त्यांना एक चिठ्ठी दिसली. त्यात लिहिलं होतं " आम्ही पवनला नाही सांभाळू शकत. तो असतांना त्याला एकटं सोडून खूप जास्त काम पण नाही करू शकत. आम्हाला खात्री आहे की तुम्ही त्याला चांगलं सांभाळाल....."

आजोबांना त्याची दया आली. त्यांनी पवनला जवळ घेऊन म्हटलं " बेटा घाबरू नकोस, आम्ही आहोत ना. आणि तुझ्या दादाने लिहिलंय की ते लवकरचं तुला घ्यायला परत येतील. ते कामाच्या शोधात आहेत. जा जाऊन खेळ तिकडे."

आजोबांनी या विषयी आजीशी सल्ला घ्यायचं ठरवलं आणि ते आजीकडे गेले आणि सगळी परिस्थिती समजावून सांगितली. आजीला दया आली, पण नाही म्हटलं तरी त्यांना ती जास्तीची जबाबदारी वाटली. पण आजी म्हणाली " राहू द्या त्याला इकडे. माझ्या कामात मदत करेल तो मला". अश्या रीतीने तो या घरात आला.

या आजोबांची सगळ्यात मोठी मुलगी वैजू आठ वर्षांची. अभ्यासात हुषार. तिला त्या आजी रोज संध्याकाळी गणित आणि विज्ञान विषय शिकवायच्या आणि हा पवन लांबूनच हे सगळं ऐकत राहायचा. नंतर तर एक वेळ अशी आली की वैजूला आजीने प्रश्न विचारले की हा पवनच पटकन उत्तर द्यायचा. आजीने त्याच्याकडे दुर्लक्ष केले असले तरी आजोबांच्या नजरेतून त्याची हुषारी सुटली नाही. आजोबांनी त्याला शाळेत जाशील का म्हणून विचारलं आणि तो आनंदाने तयार पण झाला. आजीला ते फारसं आवडलं नसलं तरी तिने स्पष्ट नकार पण नाही दाखवला. असाच हा पवन या घरात मोठा झाला. शिक्षण, आजोबांच्या मोठ्या एकत्र कुटुंबाचा कामाचा

भार, आजीचं थोडस नकारात्मक वागणं, हे सगळं झेलत तो आज डॉक्टर झाला होता. त्याला पुढच्या उच्च शिक्षणासाठी अमेरिकेत जायची इच्छा होती. त्याला अमेरिकेच्या एका कॉलेज मध्ये प्रवेश पण मिळाला. पण माहिती नाही का, या वेळेस आजोबांनी त्याला उच्चशिक्षणासाठी आर्थिक मदत करण्यास नकार दिला. त्याला फार वाईट वाटलं त्याच आणि त्याने त्याच्या उच्चशिक्षणाची इच्छा मनातच मारली. त्याच्या अमेरिकेतल्या कॉलेजमध्ये मिळालेल्या प्रवेशाची बातमी आजोबांच्या एकत्र कुटुंबातल्या त्यांच्या भावांपर्यंत पोहोचली आणि त्यांनी पवनला आर्थिक मदत करण्याचं ठरवलं. अर्थात पवनने सगळ्यांचीच खूप सेवा केली होती त्याचं हे फळ मिळालं असेल कदाचित. पवनला हे ऐकून खूप आनंद झाला पण तो नम्रपणे आजोबांकडे गेला आणि त्यांना या विषयी सांगितलं. त्यांची परवानगी मागितली. आजोबांनी स्वतःने मदत करायला नकार दिला असला तरी त्याला इतर लोक आर्थिक मदत करत असतील तर त्याने जरूर जावं असं ते म्हणाले आणि पवन भविष्याची स्वप्नं रंगवू लागला.

आजोबांनी त्याला त्याच्या भावांविषयी खरं ते सांगितलं. त्याच्या भावांचा गावाचा पत्ता दिला आणि बाकी निर्णय पवनवर सोडले. त्यांनी फक्त एक सल्ला दिला की "अमेरिकेत जायच्या आधी त्याने लग्न करावे आणि मग त्याच्या मर्जेने हवं ते करावं". अर्थात तो आजोबांचा प्रत्येक सल्ला मानत आला होता तसाच हा पण सल्ला ऐकला. पवनला त्याच्या गावाची ओढ लागली होती. त्याने एकदा गावात जाऊन भावांना भेटायचं ठरवलं. घरच्या लोकांनीपण त्याला थांबवलं नाही. पवन गावाला जाऊन आठ-दहा दिवसांनी परत आला. तो आला खरं, पण येताना एका २०-२२ वर्षांच्या मुलीला घेऊन आला. अर्थातच घरच्या सगळ्यांनाच त्या मुलीविषयी प्रश्न होते. कोण आहे ती? का आली त्याच्याबरोबर? पवन स्वतःहून काहीच सांगत नव्हता. एक आठवडा तसाच निघून गेला. शेवटी, आजोबा आणि घरातील बाकी वयस्कर माणसांनी त्याला एकदा बोलावून त्या मुल विषयी स्पष्ट विचारले. पवनने तिचं नाव विनिता म्हणून सांगितलं आणि तिला काहीसा आजार झाला आहे म्हणून इथे शहरात तिला चांगल्या डॉक्टरला दाखवून तिची ट्रीटमेंट करायची आहे, म्हणून तिला इथे आणलं असं स्पष्टीकरण दिलं. त्यानंतर डॉक्टर पवनला तिच्याविषयी कोणी काहीच विचारलं नाही.

आजोबांनी त्याच्या लग्नासाठी त्याला काही चांगल्या मुली सुचवल्या. बघण्याचे कार्यक्रम सुरु झाले आणि त्याबरोबरच त्याची अमेरिकेत जायची तयारी. त्याने रेणुका नावाची शाळेत शिक्षिका म्हणून काम करणारी साधी-सरळ मुलगी पसंद केली. साखरपुडा पुढच्याच आठवड्यात करायचं ठरलं. डॉक्टर झाल्यापासून आजी त्याला आपल्या मुलाप्रमाणे जास्त प्रेमाची वागणूक देत होती. आता ती मोठ्या उत्साहाने पण कमी खर्चात पवनचा साखरपुडा कसा करू शकू या विचारात आणि तयारीत मग्न होती. बाकी घरची मुलं पण त्याला आपला भाऊ मानत होती. त्यामुळे त्याच्यात पण साखरपुड्याचा उत्साह होताच. विनितापण तिथेच होती. ती पण पवनची जमेल तेवढी प्रेमाने मनोभावे सेवा करत होती.

साखरपुड्याच्या दोन दिवस आधी पवन आणि आजोबा जवळ जवळ तीन तास दरवाजा बंद करून काय बोलले ते कोणालाच कळले नाही पण काहीतरी गंभीर आहे हे त्या दोघांच्या चेहऱ्यावरून कळत होते. दुसऱ्या दिवशी पवनने विनिताला त्याच्या गावाला जाणाऱ्या रेल्वेत बसवून दिलं. जाताना ती खूपच दुःखी होती.

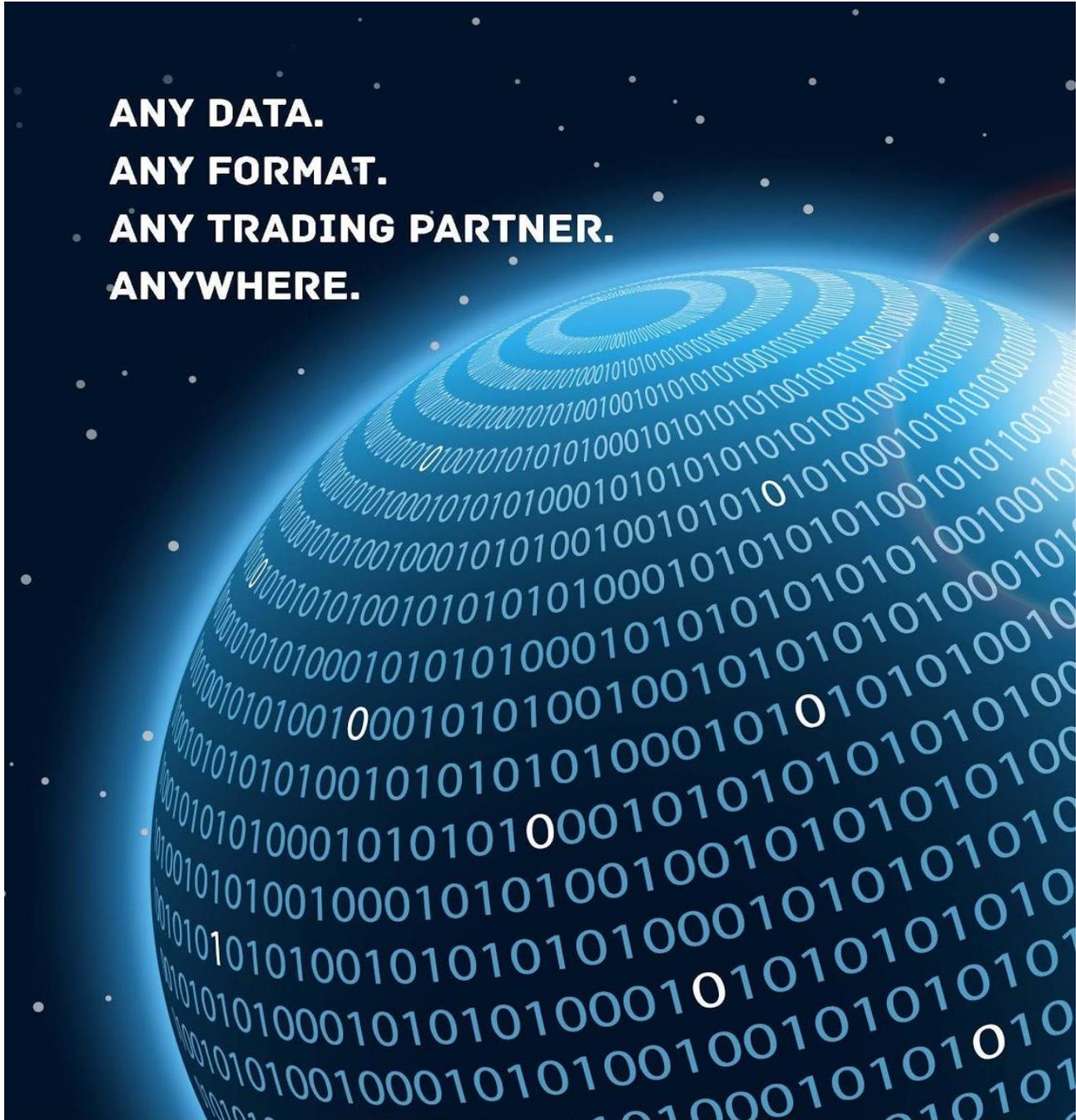

तिला पवनचा साखरपुडा बघायचा होता. त्याच्या, होणाऱ्या बायकोला बघायचं होत . पण अर्थात ती चुपचाप पवन म्हणेल तस करत होती. तिने परत गावी जायला एकदापण नकार दिला नाही . पवन म्हणेल ती दगडावरची रेघ. हे तिचं तत्व तिने आत्तापण सांभाळलं. लवकरच रेणुका आणि पवनचा साखरपुडा झाला. पुढे एका महिन्यातच लग्न पण झालं आणि त्याचा अमेरिकेत रेणुकाबरोबर सुखाने संसार सुरु झाला.

पवन भारतातल्या प्रत्येक भेटीत गावाला जात राहिला. आपल्या भावांना आणि विनिताला दर महिन्यात पैसे पाठवत राहिला. विनिताने लग्न करावं म्हणून धडपड करत राहिला. हळूहळू संसार जसा जुना होत गेला तसा रेणुकाचा त्याच्या गावातल्या विनिताच्या असणाऱ्या संबंधांवर आक्षेप वाढू लागला. त्यांच्यातला तणाव वाढत गेला आणि शेवटी ही गोष्ट रेणुकाने आजोबांच्या कानावर घातली. काहीही झालं तरी पवन विनिताला आयुष्यभर मदत करत राहणार हे आजोबांनी तिला स्पष्टच सांगितलं . रेणुका सहनशील होती. तिला आणि पवनला तीन मुलं होती. हा सगळा संसार सहजासहजी उध्वस्त करणं तिच्या मनाला पटत नव्हतं. ती असाच संसाराचा भार खेचत असतांना एकदा अचानक पणे आजोबांचा तिला फोन आला . ते हॉस्पिटल मध्ये होते. त्यांना त्यांचा मृत्यू समोर उभा ठाकलेला दिसत होता. निदान तासभर तरी ते बोलले. रेणुका, त्यानंतर खूप रडली. एक दोन दिवस तिने या फोनविषयी पवनला काहीही सांगितले नाही. तिने आधी स्वतःच्या मनावर ताबा आणला आणि मग एके दिवशी तिने ऑफिस मधून पवनला लंचला बाहेर भेटू म्हणुन सांगितलं. तिला मुलांसमोर या विषयी बोलायचं नव्हतं. तिने त्यातल्यात्यात कमी गर्दी असणाऱ्या हॉटेलची निवड केली. त्या दिवशी तिने पवनला आजोबांच्या फोनविषयी सांगितलं. ती म्हणाली, " मला सगळं कळलंय, विनिताशी तुझा बालविवाह झाला होता आणि म्हणून तुला तिची ओढ आहे. पण मला आज तू एक स्पष्ट सांग. तू तिच्यावर आजही प्रेम करतोस का?" पवन आश्चर्याने रेणुकाच्या डोळ्यातली भयाण शांतता बघत होता. पण त्या क्षणी त्याचं तिच्यावरच प्रेम दुपटीने वाढलं. त्याने हळूच तिचा हात आपल्या हातात घेतला. काही क्षण तिच्याकडे बघत राहिला आणि म्हणाला " हो, ती माझी पहिली बायको आहे. बालविवाह झाला त्यावर माझा विश्वास नाही. मला तिच्याविषयी प्रेम नाही. पण तिने मला तिचा पती मानलंय. ती आणखीन कोणाशी लग्न करायला तयार नाही. ती मोलकरीण म्हणून पण आपल्याबरोबर राहायला तयार आहे. पण ते मला मान्य नाही. मला ती आपल्या संसारात नकोय. पण तिच्याकडे बघतो तेव्हा तिची खूप दया येते मला. तिला माझ्याशिवाय कोणीच नाही. मी काय करू या परिस्थितीत ते तूच सांग मला. मी तुझ्यापासून लपवलं, कारण तू मला सोडून जाशील अशी भीती होती मला. मी तिला वाऱ्यावर सोडून इथे सुखाने नाही जगू शकत." रेणुकाने त्याचा आपल्या हातातला हात हलकेच दाबून म्हटलं, "मग विश्वास ठेव माझ्यावर. आपण दोघे मिळून ही जबाबदारी घेऊ. पण एक प्रॉमिस कर की आता तू गावात एकटं कधीच जायच नाहीस. आपण दोघे जाऊ".

- Pallavi Sapre

**ANY DATA.
ANY FORMAT.
ANY TRADING PARTNER.
ANYWHERE.**

SIMPLE, COMPLETE, COST-EFFECTIVE SOLUTIONS THAT IMPROVE ELECTRONIC COLLABORATION BETWEEN GLOBAL PARTNERS.

iConnect's suite of electronic commerce and EDI solutions includes EDI in the Cloud, Value Added Network Services, iExchangeWeb - Web EDI, Supply Chain Management, Data Transformation Services and XML Data Services. iConnect provides for the successful transformation and secure delivery of business critical information between organizations irrespective of data format, technology and language. Visit iconnect-corp.com or call 877-327-9334 to learn more.

“आपले मंडळ, महाराष्ट्र मंडळ”

राधेचा हेवा...

अलगद फिरवतोस हात तिच्यावर, ओठांशी तिला धरतो
कान्हा तुझ्या बासरीचा मला भारी हेवा वाटतो

फुंकर घातलीस प्रेमाची की आपलीशी होते ती
सुरांच्या हिंदोळ्यावर सहज झुलवते ती
जमतं ते कारण तुझा हात हाती असतो
कान्हा तुझ्या बासरीचा मला भारी हेवा वाटतो

तिच्यासंगे घालवतोस मग तु तासंतास
तातकळत रहाते मी, धरून सोबतीची आस
लक्ष वेधते ती सारे, कसा माझा विसर पडतो
कान्हा तुझ्या बासरीचा मला भारी हेवा वाटतो

सखी जशी तुझी ती, मी ही आहे न तशी
सुरावट जी आहे तिची नाही माझ्यापाशी
म्हणुन का रे तु तिला प्रीतीने रोज जोपासतो?
कान्हा तुझ्या बासरीचा मला भारी हेवा वाटतो

असेल तिच्यावर नक्षीकाम, असेल ती सुबक जरी
प्रेम मोहिनीची माझ्या किमया परी न्यारी
कधी कळेल नाद खुळा, का उगी खेळ करतो
कान्हा तुझ्या बासरीचा मला भारी हेवा वाटतो

अलिप्त तिच्या सारखं नाही होता येत मला
शब्द पडता तुझे कानी, ओढ लागते जिवा
गुंतलेत सूर अंतरीचे, हृदयी तुच वसतो
कान्हा तुझ्या बासरीचा मला भारी हेवा वाटतो... खरंच तुझ्या बासरीचा मला भारी हेवा वाटतो

- पूनम तोरगल

Together, we can raise expectations.

Let's expect more of ourselves. Let's expect more of one another.
Let's come together to accomplish more, together.

At Comerica Bank, we applaud you for raising expectations
of our diverse community.

RAISE YOUR EXPECTATIONS.

MEMBER FDIC. EQUAL OPPORTUNITY LENDER.

“आपले मंडळ, महाराष्ट्र मंडळ”

आई

काय वर्णावी महिती
आई नावेत खूप किर्ती
आई शब्दी अर्थ वेगळा
'आ' आत्मा 'ई' ईश्वर
नावात तिच्या मातृत्वाचे संगम
आई परी कोण परमेश्वर
आईचे हृदय गंगा सागर
उगमे तेथून ममतेचा पाझर
आई असे कोणाची पत्नी

आई विना पुत्र पांगळा
डोळे असूनी होई आंधळा
आईच्या पदरी सुख आगळे
पुत्र मातेचे नाते वेगळे
आई शिवाय प्राणी भिकारी
देव नसे त्यांचा कैवारी
आईच्या ओठी नम्रतेचे बोल
विनम्रतेने ठेवा त्यांचा मोल
आई साठी सर्व समान
तिच्यापुढे नाही कोणी महान

आई - माता , माय, माऊली
निजावे नेहमी तिच्या सावली
आईच्या ओजंळी जो पाणी प्याला
भीती नसते कष्टाची त्याला
आईच्या नयनी विश्व व्यापी
जे करिता सेवा होई निष्पापी
आईचा हात करुणेचा
परतफेड करा त्या मायेचा
आई चरणी सर्वलोकी सुख
नमन करिता होत नाहीशी दुःख

आई - मुलगी, स्त्री, बाई
व्हा ढाल त्यांच्या अनाठायी
आई पाशी जो नतमस्तक होशी
देव वंदन त्यास करिशी
आईच्या मायेस जो सार्थ ठरला
त्यालाच परब्रम्हानंद प्राप्तला

• अनिल घोरपडे

**GLOBAL SUPPLIER OF
COATINGS
FOR PLASTICS AND METALS**

Dhake Industries offers a wide range of products for Interior and Exterior Automotive Applications as well as other Non-Automotive Applications. Our products are custom formulated to meet the

most stringent requirements of any market

- **Known in the Industry for Unsurpassed Technical Capabilities**
- **Leader in Metallic Paint Development for Auto Interiors**
- **Rapid Product Development with Custom Formulations to Meet Market and Customer Specific Requirements**

Please contact us for more information

Various Paint Technologies

- 2K Monocoat
- 2K Base/Clear
- 1K Waterbase
- 2K Waterbase
- One-Coat over TPO/PP
- Adhesion Promoters
- Laser-Etchable Coatings
- Soft-Touch Coatings
- Chrome-Look Coatings
- In-Mold Coatings
- Hydrographics Clearcoats
- Metallic Coating Finishes
- Non-Metallic Coating Finishes
- Much Much More...

Global Headquarters

15169 Northville Rd.
Plymouth, MI 48170

734-420-0101

www.dhakeindustries.com

“आपले मंडळ, महाराष्ट्र मंडळ”

माझा BMM Experience!

आम्ही BMM - २०१७ साठी Grand Rapids ला गेलो. मला तिकडे खूप मजा आली लहान मुलांना सुद्धा खूप activities मध्ये participate करता आले म्हणून मला जास्त मजा आली. Opening Ceremony मध्ये मी आणि माझ्या भावाने २ dances मध्ये भाग घेतला. Opening Ceremony ला खूप लोक होते. आमच्या नाचात sound effects, special effects पण खूप छान होते.

Youth committee did a fantastic job. दुपारी मी आणि माझे मित्र-मैत्रिणी painting workshop ला गेलो. तिथे मी गणपती paint केला. Izzat group ने organize केलेला भांगडा workshop मला खूप आवडला, मला नवीन प्रकारचा डान्स शिकायला मिळाला.

शनिवारी ग्रंथ दिंडी होती, तिथे आम्ही ढोल ताशा वाजवला. मी पहिली तर्री घेतली! माझ्या आई-बाबांनी आणि भावाने ढोल वाजवला. It was a lot of fun and proud feeling to walk on the street while playing ढोल ताशा.

दुपारी talent show मध्ये मी आणि बाकीच्या मराठी शाळेच्या मुलांनी समूह गीत म्हटले. मी एका डान्समध्ये participate केले. आम्हाला दुसरे बक्षीस मिळाले.

BMM was great fun and I cannot wait to go to the next one!

- Art & Article by- अवनी कुलकर्णी

गणेश वंदना

तनमन धन अर्पुनिया
वंदना श्री गणराया श्री गणराया श्री गणराया ॥१॥
अजाण आम्ही तुझी बालके
नभातील चम चम तारे
सादर करितो आमुची हि कला
चमकु दे आज या दीना
तुझ्याच प्रकाशे दिपावया
वंदना श्री गणराया श्री गणराया श्री गणराया ॥१॥

तुच करीशी वृद्धी समृद्धी
तूच देशी शक्ती आणि बुद्धी
सादर करण्या आमुच्या गुणा
उजळू दे आज दीना
यशस्विता देउनिया
वंदना श्री गणराया श्री गणराया श्री गणराया ॥२॥

दाविण्या आमुचे गुण कौशल्य
तुझाच आशीर्वाद आम्हा लाभला
रमविण्या या जनाला
कृपा होऊ दे आज या दिना
मनोरंजने मने जिंकाया
वंदना श्री गणराया श्री गणराया श्री गणराया. ॥३॥

- Shubhada Kulkarni

Todd W. Shimshock
Partner/LPL Financial Advisor

586-781-7170 x3

Todd@shieldfinancialgroup.net

*Helping you with retirement income,
education, long term care
and insurance planning.
Please call for a free consultation.*

Securities offered through LPL Financial. Member FINRA/SIPC

Group Discount Available

प्रशांत दामले फॅन फाऊंडेशन
सादर करीत आहे

आखर

खाल्लेला

माणूस

13th October 2017
7 PM - 10 PM

Berkley High School
2325 Catalpa Dr, Berkley, MI 48072

Early Bird Tickets - \$25, \$40, \$55, \$110 (VIP)*

*VIP Includes meet and greet with Prashant Damle and team on Thursday 12th October 2017. Early Bird ends 10th September 2017.
Babysitting Available - \$10 per child (age 3 years - 12 years)

Tickets - shilpentertainment.com/skm OR Call 248-923-1078

 /ShilpEntertainment

ARTIST- PRADNYA JOSHI PHANSALKAR

ARTIST- ANSH PRADIP NAIK

ARTIST- ARNAV KULKARNI

ARTIST- SAMANJAS ATRE

THE MEAN TREE

Once upon a time a girl was sitting under an apple tree. It was a hot and sunny day, but she wanted to read a book, in the garden. She thought that it was a regular tree like all other trees. But actually it was a very mean tree.

The tree used to like to sleep a lot. But when the kids used to play near the tree, it was too noisy for it to sleep. So it used to throw the apples at the kids. The kids used to run away because the apples hit them. So they used to call it a mean tree.

Now the tree started throwing the apples at the girl because she was reading the book loudly. So the girl looked at the tree and asked "Why are you so mean?" The tree said angrily "I like to sleep and you are reading too loudly and disturbing me". She said "I am sorry; I can read without making any noise". But the tree still said "No, go away from here".

Then it so happened, that it did not rain for a long, long time. Everything was very dry and there was no water for the trees. So the people watered the trees but they did not give any water to the mean tree. The tree said to the girl "Please can you give me some water? I am so thirsty."

The girl said "Well, you have been very mean so people do not want to give any water to you. But if you say sorry three times then we can give a little bit water to you. If you say sorry to us every day then we will give you water every day. And you should not be mean to anyone in future."

The mean tree then said "Ok, I agree. Sorry, Sorry, Sorry". So the girl gave it some water. And then everyday he said sorry three times and every day the girl gave it water. So the tree became healthy again and it had lots of apples.

But this time it did not throw any apples and became friends with all the kids. So now it was no longer a mean tree but a very nice tree.

The End

(Malhar is 6 years old and will be going to 1st grade this fall at Novi Woods Elementary school. Malhar enjoys reading stories and he also likes the game of making up stories with someone, by taking turns at adding to the story, as you go along. Many times they go in circles but sometimes it becomes a nice, complete story. It's a fun way to encourage creativity and language skills with children - Suresh Nair)

- **Malhar Nair**

शंभर डॉलर्सची सर्वात फायदेशीर गुंतवणूक

पंधरावीस वर्षांपूर्वीची गोष्ट. वेगवेगळे व्यायाम करतांना घालण्याच्या विविध प्रकारच्या बुटांच्या त्या खास दुकानात ती गोंधळून, हरवून बसली होती. हे इतक्या प्रकारचे बूट फक्त धावण्यासाठी, हे टेनिस खेळण्यासाठी, हे एरोबिक्ससाठी, हे चालण्यासाठी, हे दोन्ही- तीन्ही प्रकारातही उपयोगी पडतील असे----

तिच्या उलट तिची हायस्कूलमधली लेक उत्साहाने नुसती ओसंडून वाहात होती. आईने घालून बघायला तिने तीनचार बुटांचे जोड क्रमवार लावून ठेवले होते. तिच्याच वयाचा, केसांचा पोनीटेल बांधलेला विक्रेता टोनी हा पण लेकीइतकाच उत्साही होता. गेला अर्धा तास त्याला बरीच धावपळ करायला लागली होती, पण तो आनंदाने अन् उत्साहाने तिला लागेल ती माहिती आणि नवनवे जोड घालून बघायला पुरवत होता.

"अग, मी काही एव्हरेस्टवर स्वारी करायला नाही चालले! फक्त थोडेसे सोपे डोंगरच तर आहेत तिथे----" वगैरे बोलून तिने लेकीच्या उत्साहाच्या फुग्यांना टाचण्या टोचायचा अशक्तसा प्रयत्न केला, पण तो अगदीच अयशस्वी झाला. आईला चांगल्यापैकी हायकिंगचे बूट घेऊन देण्याची जबाबदारी बाबाने लेकीवर सोपविली होती आणि ती पार पाडणे हे तिचे आद्य कर्तव्यच होते.

"हा जोड घालून बघ बरं--" मुद्दाम आणलेले दोन पायमोज्यांचे जोड एकावर एक घालून तिने आपले पाय त्या दणदणीत, अती कुरूप, गडद तपकिरी रंगाच्या बुटांमधे कोंबले. त्यांच्या लांबच्या लांब दोऱ्या ओवायला लेक आणि टोनी यांनी एकेक पाय ताब्यात घेतला. अर्थात् या बुटांच्या गुणसंपन्नतेबद्दल दोघांचेही काहीतरी अगम्य भाषेत संभाषण सुरू होतेच. मनासारखे बंद ओवून आणि बांधून झाल्यावर तिला दुकानभर चालायला टोनीने विनंती केली. तो बूट मागेपुढे दाबून बघत असतांना तिने चपळाई करून बुटांचा खोका उचलून त्यांची किंमत बघितली अन् ती हादरलीच!

घाई करून लेकीने आणि टोनीभाऊने तिला दुकानभर चालायला लावले. पाय उचलायलाच तिची दमछाक होत होती, तर हायकिंग काय करणार कप्पाळ? अन् त्या बुटांची किंमत- पंच्याणव डॉलर्स! म्हणजे टॅक्स धरून शंभरच्या वर! आईचा ते बूट घेण्याचा विचार डळमळीत होतो आहेसा संशय येऊन लेकीने तीच जोडी आवडल्याची पसंती टोनीला देऊन टाकली.

"एवढे महागाचे...!" गनिमी काव्याने युद्ध जिंकण्यात पारंगत असलेल्या लेकीने त्या जोडीपेक्षा दुप्पट किंमतीचा जोड आईपुढे नाचवला--

"बघ, यापेक्षा कितीतरी स्वस्त आहे आपण निवडलेला "

"अग, दिसायला तरी जरा बरे असावेत. अगदी ट्रकच्या टायरसारखे तळवे आहेत बघ."

"तूच म्हणतेस ना, दिसण्यात काय आहे?"

दोघींमधला वाद ऐकून आता टोनीभाऊपण सरसावला. बूट पालथा करून त्याच्यावर प्रेमाने हात फिरवीत त्याने आणखी एक लहानसे व्याख्यान दिले. बुटाचा तळ ट्रकच्या टायरसारखाच असल्यामुळे डोंगर चढणे आणी त्यापेक्षा उतरणे किती सोपे आहे हे त्याने सांगितल्यामुळे लेकीला लगे

च पटले. आई आणखी फाटे फोडायच्या आत तिने ते जोडे त्यांच्या नेहमीपेक्षा दुप्पट मोठ्या आकाराच्या खोक्यात टाकले आणि ती किंमत चुकती करण्याच्या रांगेत उभी राहिली. "दरवेळी हायकिंगला गेल्यावर तू माझी आठवण काढशील आणी माझे आभार मानशील"! टोनी आत्मविश्वासाने अन् आनंदाने म्हणाला.

तिने लहानपणापासूनची आपली पायताणे आठवायचा प्रयत्न केला. अगदी विसरून जावे असेच होते ते जोड. शाळेचं नवीन वर्ष सुरु होण्याआधी एक ठराविक डिझाईनचा काळा चप्पलजोड आजोबा घेऊन घ्यायचे. पावसाळ्यानंतर कायम अंगठ्याचा किंवा दुसरा कुठलातरी पट्टा तुटायचाच- मग कोपऱ्यावरच्या चांभाराकडून त्याला खिळा ठोकून घ्यायचा. मग तो खिळा टोचायला लागल्यावर पुन्हा त्यावर ठोके मारून घ्यायचे. वगैरे.. वगैरे..

श्रावणातल्या सोमवारी पर्वतीला जाऊन येण्याची अगदी अनमोल पर्वणीच असायची. मैत्रिणींबरोबर हसत-खेळत चढता-उतरतांना चपला हातात घेऊनच असायच्या सान्याजणी.

नंतर होस्टेलच्या काही सख्यांचा ग्रुप घेऊन ती सिंहगडावर गेली होती तेव्हा सेफ्टी पीनांचा जुडगाच बरोबर बाळगून होती. कितीतरी जणींच्या चपलांचे तुटलेले पट्टे तिने पिना लावून तात्पुरते दुरुस्त करून दिले होते.

एकदा हट्ट करून तिने खास ट्रेकिंगला जायला म्हणून एक जोडी आणली- (घरून चक्क दहा रुपये त्यासाठी मंजूर झाले होते). त्या दुकानात तिच्या बजेटमधे फक्त "टेनिस शूज" होते- म्हणजे तसं तो दुकानदारच म्हणाला. ते चपलांपेक्षा बरे म्हणून ती आनंदाने घेऊन आली. काही ट्रेकमधे तिने ते अभिमानाने वापरलेसुद्धा. पण भोर ते महाबळेश्वर चालत जातांना त्यांना एक अगदी कसलेल्या ट्रेकर्सचा ग्रुप भेटला. त्यातल्या एका वयस्कर कर्नलसाहेबांबरोबर तिच्या मजेत गप्पा सुरु झाल्या. थोड्या वेळाने तिच्या पायांकडे लक्ष गेल्यावर त्यांनी तिच्या "टेनिस शूज"चे तळवे दाखवायला सांगितले. ते बघून त्यांनी निराशेने मान हलविली.

"हे बूट घालून का तू या डोंगरांवर चढउतार करणार आहेस?"

"हो...." ती आत्मविश्वासाने म्हणाली अन् त्यांच्याबरोबरीने, त्यांच्याच वेगाने ती मनमुराद भटकली देखील. शेवटी महाबळेश्वरला पोचल्यानंतर त्यांनी तिला आणी तिच्या घासून, घासून तळवे गुळगुळीत झालेल्या त्या मळक्या, इमानी बुटांना सुद्धा शाबासकी देऊन टाकली.

नंतर उत्तर अमेरिकेत आल्यावर तिने जरा बरेसे चालण्याचे, धावण्याचे जोडे खरेदी केले खरे, पण सगळे के-मार्ट नाहीतर सीअर्समधून! "सेल"वर असणे हेच त्यांचे महत्त्वाचे क्वालिफिकेशन. असो. तर आता, तिच्या मालकीची ही पहिलीवहिली खऱ्याखऱ्या हायकिंगच्या बुटांची जोडी बऱ्याचश्या अनिच्छेनेच तिने स्वीकारली आणि हळूहळू वापरायला सुरुवात केली. सुरुवातीला तिला वाटायचं की सिनेमात दहशतवादी खलनायक असतात तसेच आपण दिसत असणार. कारण ते सर्वजण असलेच दणकट बूट घालून धाड्धाड् चालतांना दिसायचे. पण तिच्या लक्षात आलं की हे नवे बूट घालून डोंगर चढणं, उतरणं कितीतरी सोपं अन् सुरक्षित आहे. मग बूटच वजनाने हलके झाले, का तिच्या पायांना त्यांची सवय झाली कोणजाणे.....तेच बूट घालून पंखच फुटल्यासारखी ती अनेक डोंगरवाटांवरून मुक्तपणे बागडली.

आइसलंडच्या हायकिंग ट्रिपमध्ये एका नॅशनल पार्कात सर्वजण जरा गाफीलपणेच फिरत होते. तिचा एक पाय अचानक गरम राखेच्या भुसभुशीत विवरात फसला. नशीब, दुसरा पाय तरी घट्ट खडकावर होता. सावलीसारख्या तिच्यामागे असलेल्या धाकट्या लोकाने तिचा पायच त्या अडकलेल्या बुटामधून ओढून काढला अन् तिला सुरक्षित जागेवर आणून बसवले. एवढे पुरे नाही म्हणून की काय, त्याच जागी परत जाऊन, राखेने भरलेला, गंधकाचा उग्र भपका येणारा बूटही तो परत घेऊन आला. जरा शोधाशोध करून, एका झऱ्यात व्यवस्थित धुवून त्याने तिचा बूट तिला सुपूर्द केला. नसलेल्या बुटापेक्षा ओला बूट बरा म्हणून तिने तो नाईलाजाने केबिनवर येईपर्यंत घातला- आणि आश्चर्य! पूर्णपणे सुकल्यावर त्या बुटाचा तिच्या पायाने बिनतक्रार स्वीकार केला.

पुढे कुठेही सहलींवर जातांना बॅगेत तिने प्रथम ते बूटच भरले. त्यांच्यामुळे खूप जागा अडली, बॅग जड झाली, पण अजिबात पर्वा न करता तिने ते बूट हट्टाने आणि प्रेमाने बरोबर वाहून नेले.

त्या बुटांनी मग तिची खूप ठिकाणी सोबत केली. अगदी विषुववृत्ताच्या रेषेवर ते एक पाय उत्तर गोलार्धात, एक पाय दक्षिण गोलार्धात ठेवून उभे राहिले, अलास्कामधे (कॅम्पॉन चढवून) हिमनदीवरून चालतांना दडपून गेले, कॉन्टिनेंटल डिव्हाइडच्या (खंडविभाजक पाणउताराच्या?) दोन्ही बाजूला एकेक ठसा उमटवून आले, ग्रँड कॅनियनची भव्यता बघून भारावले, हालियाकेला ज्वालामुखीच्या विवरात डोकावून आले- किती सुंदर आठवणींचे साक्षीदार झाले! प्रत्येक गुंतवणुकीचं सार्थक हे तिच्यावर परतावा (रिटर्न) किती यावर ठरविलं जातं. या बुटामुळे निःशंकपणे उपभोगलेले हे क्षण अनमोलच आहेत असं तिला वाटतं. पण एक सल कायम तिला टोचत राहिला आहे- जगभर भटकून आले, पण त्यांनी अजून सह्याद्री काही बघितला नाही, मग हिमालय तर फारच दूर. दरवेळच्या भारतभेटीत वेळ कमी, खूप इतर सामान, खूप इतर कामं, या सगळ्यात हे बूट बिचारे दुर्लक्षितच राहतात. आता त्यांनाही एकदा घरच्या डोंगरकड्यांची तीर्थयात्रा लवकरच घडवून आणण्याचं आश्वासन तिने देऊन टाकलं आहे.

- Veena Shah

PIYUSH DAVE

Ranked in Top 1% Realtors Nationwide!

Cell 734-620-2233

RESIDENTIAL

COMMERCIAL

INVESTMENT

**IT'S YOUR FUTURE,
CALL THE EXPERT,
MAKE THE RIGHT MOVE!**

Email - dave@pdave.com, Website - www.pdave.com
Cell - 734-620-2233
BROKERAGE WITH REAL ESTATE INE (734) 455 7000

आम्हाला अपेक्षाच खूप,
सरकार कडून आम्हाला अनुदानं हवीत,
सगळ्या सोयी सुविधा कशा चोख हव्यात,
Stations, रस्त्यांवर स्वच्छता हवी,
पण कधी tax चुकवताना मनात येतं?
की मी काय देतो??

आपण काय देतो ?

आमचे शेतकरी आत्महत्या करतात,
कारण पीक होत नाही,
कारण जमीन पिकवत नाही,
कारण पाऊस पडत नाही,
पण सृष्टीच्या कोपावर खापर फोडताना कधी मनात येतं?
की मी एक तरी झाड लावतो?
की मी काय देतो ??

'निर्भया' साठी आम्ही मूकमोर्चे काढतो,
स्त्री-शिक्षण, रक्षण & gender equality साठी banners घेऊन मिरवतो,
Womens' day च्या शुभेच्छा देतो,
पण स्वतःच्या बहिणीवर अकारण बंधनं लादताना मनात येतं?
की मी तिला किती बरोबरीने वागवतो?
की मी काय देतो??

Global warming ते 'सांस्कृतिक-संवाद' सारख्या विषयांवर आम्ही परिषदा भरवतो,
संवेदनशीलतेचा मुखवटा सहज धारण करतो,
Career साठी आई-वडिलांना एकटे सोडून सहज पुढे निघून जातो,
पण स्वतःच्या मुलांना श्रावणबाळाची गोष्ट सांगताना मनात येतं?
की माझ्या पुढच्या पिढ्यांना
मी काय देतो ??

'घेणाऱ्याने एक दिवस देणाऱ्याचे हात घ्यावे'
हे शिकवणारी आमची संस्कृती,
पण आम्ही हे खरेच शिकलो का?
घेता घेता आम्ही कधी कंटाळत नाही, लाजत नाही,
निगरगट्ट मनाने रोज जगतो,
खरंच आपण कधी मनाला विचारतो ?
की ज्यांचं मी देणं लागतो त्यांना मी काय देतो??

वेदांती पारगांवकर

दानत

"अमित आज लवकर ये रे ऑफिस मधून, संध्याकाळी अनया आणि शुभम येणार आहेत लक्षात आहे ना? आणि येताना छोट्या स्पृहा साठी एक कॅडबरी आणशील का?" वैशालीच्या सगळ्या प्रश्नांना होकारार्थी उत्तर देऊन अमित घराबाहेर पडला. आज वैशालीनी सुट्टीच घेतली होती. संध्याकाळी अनया - शुभम आणि त्यांची मुलगी स्पृहा येणार म्हणून तयारी करायची होती. खरंतर आजच्या भेटीत आनंदापेक्षा दुःखाचे सावटच अधिक होते. अनया चे आणि शुभम चे सुद्धा मन मोकळे होईल म्हणून वैशालीने मुद्दामच तिघांनाही जेवायला बोलावले होते. आणि त्या निमित्तानी राधा आणि स्पृहा सुद्धा मैत्रिणी होतील हा पण वैशालीचा विचार होता.

खरं तर अनयाने फोन वर रडत जेव्हा स्पृहाच्या आजाराबद्दल सांगितले तेव्हापासून वैशालीचे मन कशातच लागत नव्हते. १० वर्षांचा जीव ... त्याला हा हृदयाचा आजार? खरंच अशा गोष्टींनी कधी कधी देवावरचा विश्वासच उडतो. काम करत वैशाली विचार करत होती.

संध्याकाळी अमित ठरल्याप्रमाणे लवकर घरी आला. चेहऱ्यावरून वैतागलेलाच वाटत होता. हातात पाण्याचा ग्लास देत वैशालीने विचारले

"काय रे काय झालं? काम खूप होतं का आज? की बॉस चे नेहमीचे नखरे?"

"नाही गं. आज परत कोर्टात पुढची तारीख पडली. वैताग नुसता. ह्या अभ्याला नोकरीमधून साधा अर्धा दिवस सुट्टी घ्यायची तर जीवावर येतं. पैसे कापतात म्हणू ... आणि ह्याला जागा हवीये... काय करणार ग तो त्या जागेच ? साधा १ बेडरूम हॉल आणि किचन एवढा जरी बांधायचं झालं ना तरी त्याच्या नोकरीमध्ये १५ -२० वर्ष लागतील. तेवढ्या वेळात माझ्या ३-४ स्कीम्स होतील... पण नाही! अडवणूक करायची नुसती!"

हे सगळं ऐकून वैशालीचा चेहरा उतरला. तिने त्यावर काहीच प्रतिक्रिया दिली नाही. "बरं जाऊदे. तू फ्रेश हो.. चहा तयारच आहे " असं म्हणून ती आतमध्ये निघून गेली.

अमित म्हणजे बाळ काकांचा मोठा मुलगा. लहानपणीपासूनच हुशार. कायम अव्वल असायचा शाळेत. अमित ला एका नामांकित बांधकाम व्यावसायिकाकडे नोकरी होती. स्वबळावर त्याने स्वतःचे घर सुद्धा घेतले होते. अमितला स्वतःचा बिझनेस सुरु करण्याची फार इच्छा होती. सध्या जरी नोकरी करत असला तरी त्याला स्वतःला बांधकाम क्षेत्रात उतरायचे होते. त्यासाठीच त्याची धडपड सुद्धा सुरु होती. अमितची बायको वैशाली सुद्धा चांगली शिकलेली होती. ती सुद्धा नोकरी करत होती. अमित आणि वैशाली ह्यांची १० वर्षांची मुलगी राधा. बाळ काकांचा धाकटा मुलगा अभिषेक. अभिषेक अगदी अमित च्या विरुद्ध. अभ्यासात यथातथा. त्यामुळे नोकरीसुद्धा तशी.

अभिषेकची बायको अनघा. त्या दोघांना ६ वर्षांचा मुलगा अर्णव. अभिषेक भाड्याच्या घरात राहत असे. चांगली नोकरी मिळवण्यासाठी त्याची सुद्धा धडपड सतत चालू असे. प्रयत्न पण प्रामाणिक होते. पण काही केल्या त्याला यश येत नव्हते. बाळ काकांची पूर्वी त्यांच्या वडिलांनी घेतलेली मोक्याच्या ठिकाणी जागा होती. बाळकाका अचानक अपघातात गेल्यामुळे त्यांनी जागा कुणाच्याच नावावर केली नव्हती. त्या जागेवरूनच अमित आणि अभिषेक मध्ये सतत वाद होत असत. आपल्याच पोटच्या दोन लेकरांमध्ये सतत होणारे वाद माईना सहन होत नसत. त्यामुळे त्या त्यांच्या दूरच्या

एकट्या राहत असलेल्या बहिणीकडे रहायला गेला होत्या. नातवंडांची आठवण आल्यावर काही दिवस ह्या दोघांकडे येऊन राहत असत. अमितला त्या पूर्ण जागेवर स्वतःची स्कीम उभी कराची होती. अभिषेकचे इतकेच म्हणणे होते की थोडी जागा माझ्यासाठी ठेव, मी स्वतः जमेल तसं घर बांधतो म्हणजे कायमचा राहायचा प्रश्न मिटेल आणि भाड्यात जास्त पैसे जाणार नाहीत. अगदी छोटं घर बांधीन. तुझ्या स्कीम मध्ये नाही मागणार मी काही . पण अमितला मात्र त्या पूर्ण जागेत गार्डन , स्विमिंग पूल असणारी स्वतःची आलिशान सोसायटी दिसत होती. हेच वाद विकोपाला जाऊन दोघांनी हक्कासाठी कोर्टात केस केली होती .

स्पृहा येणार म्हणून राधा खूप आनंदात होती. आज तिला एक नवीन मैत्रीण मिळणार होती. त्यासाठी तिने अगदी छान ठेवणीतले कपडे घातले होते. त्यावर मॅचिंग नवीन कानातलं सुद्धा. राधा आरशात बघत असतानाच बेल वाजली आणि अनया शुभम आणि स्पृहा आत आले. आल्या आल्या राधा स्पृहाला चल आपण तिकडे माझ्या रूम मध्ये खेळू म्हणत अगदी हाताला धरून घेऊन पण गेली. ती आत गेल्या गेल्या अनयाचा बांध सुटला आणि ती वैशालीच्या गळ्यात पडून रडायला लागली. स्पृहाचे पुढच्या आठवड्यात हार्ट चे ऑपरेशन होते . डॉक्टरांनी अजिबातच कसली खात्री दिली नव्हती. त्यामुळे अनया आणि शुभम पार खचले होते. वैशाली आणि अमित त्यांच्या परीने त्यांना धीर देत होते. खरं तर ह्या परिस्थितीत धीर तरी कशाचा देणार. अजून ७ दिवसांनी स्पृहा ह्या जगात असेल की नाही हे कुणालाच माहित नव्हते. अनया आणि शुभम त्यांच्या परीने हे ७ दिवस कसे छान घालवता येतील त्यासाठी त्यांना जमतील त्या सर्व गोष्टी करत होते. स्पृहाला सतत थकायला होत असे. एकदम नाजूक झाली होती ती .. तरीसुद्धा तिला जिथे जायचं ..जे करायचं ते सगळं ते दोघे करत होते. स्वतःला आणि स्पृहाला पाणी नेण्यासाठी आलेल्या राधाने हे सर्व बोलणे ऐकले होते. नक्की स्पृहाला काय झालंय हे कळत नसलं तरी परिस्थिती गंभीर आहे हे राधाला कळालं होतं. स्पृहाला मात्र आपलं ७ दिवसांनी काय होणारे ह्याची अजिबात कल्पना नव्हती . अनया शुभमने तशी काळजी घेतलीच होती .

जेवणं झाल्यावर स्पृहा आणि तिचे आई बाबा घरी जायला निघाले . इतक्यावेळ मनात असलेली गोष्ट आता मात्र स्पृहाला न सांगणे कठीण झाले होते .. शेवटी ती राधाला म्हणालीच . "ए राधा तुझे कानातले खूप मस्त आहेत ग.. खूप छान दिसतायेत तुला . मला कलर पण आवडला " ..

"अगं राधाच्या वाढदिवसाला घेतलेत. मुद्दाम बनवून घेतले. फार घातले नाहीत तिने .. आज तू येणार ना म्हणून स्पेशल घातलेत .. " वातावरण हलकं करण्यासाठी आणि स्पृहाला तेवढंच छान वाटेल म्हणून वैशाली म्हणाली. पण खरी गंमत पुढेच झाली .

वैशालीचं बोलणं संपत नाही तोच राधाने कानातले काढून स्पृहा समोर धरले होते . "हे घे स्पृहा .. तुला आवडलेत ना ? तू घे " ..

"अग नको बेटा .. स्पृहा सहजच म्हणाली ".... अनया..

"अग नाही मला नको काही.. ते खूपच छान आहेत ना म्हणून मी तुला सांगितलं ... खरं तर मी बघितल्या बघितल्याचं म्हणणार होते " ... स्पृहा .

"अग असूदेत तुला आवडलेत ना.खरंच घे. माझ्याकडून गिफ्ट म्हणून .. माझ्याकडे असे ऑलरेडी आहेत . मी फार घालतच नाही कानातले .. कधीतरी घालते . तुला आवडलेत ना मग तू घाल. घे ग .. आपण आता बेस्ट फ्रेंड्स आहोत ना "

अमित आणि वैशाली एकदम चकित होऊन राधाकडे बघत होते .. खरं तर राधाला कानातले घालाची खूप हौस होती. आणि हे तर अगदी आवडीचे होते तिच्या. तिने खास त्यासाठी मलमली पेटी घेतली होती आणि आई कसे सोन्याचे दागिने कपाटात ठेवते ते बघून ती सुद्धा ती पेटी तिच्या ड्रॉवर मध्ये ठेवत असे. आणि त्याला कुलूप लावत असे. आणि हीच राधा इतक्या सहजतेने ते देतीये बघून दोघांनाही आश्चर्य वाटले . शेवटी स्पृहाला ते कानातले घ्यावेच लागले.

सगळे गेल्यावर अमितने राधाला विचारले की कसे काय बुवा तिने तिचे फेव्हरेट कानातले दिले?

राधा म्हणाली "बाबा मी तुमचं सगळं बोलणं ऐकलेलं . मला नीट कळलं नाही पण इतकचं कळलं की हे ७ दिवस स्पृहासाठी खूप महत्वाचे आहेत. कदाचित ती नंतर मला कधीच भेटणार नाही . आणि आपण तिला छान वाटावं म्हणून बोलावलं ना, मग तिला आवडलेले कानातले मिळाले तर तिला अजून छान वाटेल म्हणून मी दिले. आणि बाबा माझ्याकडे ऑलरेडी आहेत ना कानातले.. त्यातलं एक दिलं तर काय झालं? माझे फेव्हरेट तुम्ही मला परत आणून द्याल मला माहितीये .. तिच्याकडे तसे कानातले आणायला वेळ नाहीये ना बाबा .. म्हणून मीच देऊन टाकले ." अमितला त्याची चूक क्षणार्धात कळाली होती. डोळ्यातून येणारे अश्रू लपवत तो बेडरूम मध्ये आला आणि डोक्यावरून पांघरूण घेऊन झोपून गेला . सकाळी चहा पिताना त्याने आईला फोन लावला .. त्याचं काय चाललंय हे कळत नसल्यामुळे वैशाली फक्त बघण्याचं काम करत होती . "आई मी केस मागे घेतोय. आता आपण पुन्हा एकत्र राहणार " एवढं बोलून त्याने फोन ठेऊन दिला .. आणि वैशाली कडे बघत म्हणाला "तू इतके दिवस जे सांगत होतीस ते मला काल राधाने सांगितल्यावर कळलं . माझं चुकलंच. लोभापायी मी आंधळा झालो होतो .. माझी स्कीम माझं घर , माझी गाडी करत ... पण ती एवढीशी मुलगी ज्या वयात माझं हे, माझं ते असं करणं अगदी स्वाभाविक असतं, तरी तिने त्यावर सहज मात केली . माझं माझं बघण्याच्या नादात "माझी माणसं" असं कधीच का नाही सुचलं मला? आयुष्य सगळ्यांचं बेभरवशाचं आहे गं .. त्या ७ दिवसांची किंमत राधाला कळाली पण मला इतकं मोठं होऊनपण कधीच लक्षात नाही आलं . माणसांची किंमत ती असतानाच कळाली हे नशीब. आपल्याकडे खूप कानातले आहेत तर त्यातलं एक दिलं तर काय झालं हे ... हे... त्या १० वर्षांच्या मुलीला कळालं ग ... पण एवढ्या मोठ्या जागेतली छोटी जागा मी अभ्याला देत नव्हतो "अमित पुन्हा रडायला लागला .. " काय काय... नातं होतं ग त्या दोघींच सांग ना मला.. काही तासांपूर्वी झालेली ओळख, बस ?? आणि अभ्या?? माझा सख्खा भाऊ इतके वर्ष एकत्र खेळलो, वाढलो ... नाही ... आता बास... आता ठरलं ... माझी स्कीम होईल, पण फक्त माझ्या माणसांसाठी. आपण, आई, अभ्या, अनघा, छोटू आपण सगळे आता एकत्र राहणार.. मला नको जास्त पैसा.. नको घर ... कारण माझ्याकडे ऑलरेडी आहे." आणि अमित आवरायला आत गेला

हे सगळं ऐकून वैशाली ला खूप छान वाटलं ...एकदम मोकळं .. छान मूड मध्येच तिने अनघा ला मेसेज केला .

आज स्पृहाच ऑपरेशन होतं .. हॉस्पिटलमध्ये जाताना कळव असं वैशालीने अनयाला आधीच सांगितलेलं. तिच्या मेसेज ची वाट बघत असतानाच मोबाइल वाजला .. स्पृहा शुभम आणि अनयाचा सेल्फी... आणि स्पृहाच्या कानात तेच कानातले ... राधाने दिलेले ... खाली मेसेज "निघालो "

-सायली चिमणपुरे कुलकर्णी

Central Home Health Care, Inc.

20245 W. 12 Mile Road, Ste. 100 Southfield, MI 48076

Tel: 1-800-698-5410 Fax: 248-569-5412

<http://www.centralhomecare.com>

Founded January 1985

Joint Commission accredited since 1991
Full time or contingent positions available for
Registered Nurses and Physical Therapists.

Property & Casualty Done Right.

At Heritage Insurance, we understand the importance of working together with the agent and the homeowner. From the smallest problem to a major disaster, Heritage Insurance will be there for you. We know the importance of building a long-term relationship with our customers. We are committed to a responsive customer service staff that will serve you quickly, and honestly.

Heritage Insurance is a company you can count on to be there when you need us most.

- Competitively Priced Products*
- Efficient Claims Handling*
- Recognized Financial Stability*
- Experienced Management Team*
- Committed to Your Success*

WITH BEST COMPLIMENTS OF HERITAGE INSURANCE HOLDINGS, INC.
AND VIJAY WALVEKAR, ITS DIRECTOR.

HRTG
LISTED
NYSE

(855) 620-9978
www.heritagepci.com

HERITAGE
Insurance

Pillars of Strength and Character.

“आपले मंडळ, महाराष्ट्र मंडळ”

SAVING BABIES WITH WEAK LUNGS (www.palav.org)

In 1990, the World Health Organization Millennium Development Goals were established to improve healthcare outcomes. Today, however, there still remains a high rate of neonatal mortality in rural regions of developing countries (30/1000 live births). A significant number of neonates require expensive emergency postpartum care that cannot be facilitated by ill-equipped facilities and inexperienced health care providers. Often, transport systems to advanced are unorganized, unsafe, and do not provide critical en-route care. Over 75% of neonates transported in this manner are hypothermic, cyanotic, hypoglycemic, and thus vulnerable to severe clinical complications.

Thus, parents are left with a choice: financial burden and a potential recovery depending on resources or the future of their child in the hands of fate rather than science.

Pioneer Medical Research Foundation is a Michigan and India based 501c3 nonprofit N.G.O., and non-profit under Section 25 of the Companies Act in India that strives towards diminishing neonatal mortality. Statistics demonstrate the loss of one baby per minute in developing countries due to weak lungs. Pioneer strives towards 'saving infants with weak lungs' with a firm belief that all babies deserve to have access to basic medical treatment and support at birth.

They breathe each breath with a drive to save one million infants globally over the next twenty years.

The novel mission of Pioneer Medical Research Foundation is to combat neonatal respiratory illness by providing the fundamental medical necessities to international clinics that serve an underprivileged and ill-equipped population. A significant proportion of preterm neonates require specialized respiratory support at birth-resuscitation to support underinflated lungs. These emergency procedures cannot be facilitated in ill-equipped health facilities. Many care providers do not have adequate training to provide neonates as improper action, or lack of action, may lead to adverse effects on the respiratory system. Project Palav emphasizes the importance of education, which is imperative in the specialized care of prematurely born infants. Over the last twenty months, Project Palav's efforts have been able to decrease mortality rate in rural from 65% to 18% by supplying and refurbishing used equipment in rural Maharashtra, work which has been recognized by the prestigious American Academy of Pediatrics.

Over the past five years, Pioneer has successfully integrated and implemented high-end technology such as Therapeutic Hypothermia for newborns with birth asphyxia in India at level

three neonatal intensive care units (NICU), humidified high flow nasal cannula in rural health care centers, provided ventilators for newborns with respiratory distress, and trained doctors, nurses, and midwives in rural areas of India and Africa (Indian states of Maharashtra, Karnataka, Chattisgarh, Andhra Pradesh, Punjab, and other countries such as Sri Lanka, Kenya, and Ghana).

Pioneer Medical Research Foundation and its Project Palav have previously been to the Bill Gates Foundation, USAID, and BIRAC All Children's Thriving Seed Grant 2015 final round in July of 2015 for the development of a neonatal transport system. Since then, Dr. Nitin Chouthai, the principal investigator for this project has been nominated to lead and represent the Children's Hospital of Michigan and Wayne State University for the Coalition of Centers for Global Child Health. Pioneer is currently in the second round of the 2017 cycle for the Bill Gates & USAID Seed Grant Challenge.

Pioneer has received outpouring support not only abroad, but also within the United States itself, with the development of a strong, motivated team, alongside local community/governmental support. Pioneer has additionally hosted three extremely successful 3K Palav Walkathons in the suburbs of Detroit. Pioneer also has the gracious support of world proclaimed cricketer, Mr. Sunil Manohar Gavaskar, on its mission. He has helped produce campaign advertisement and raise money for their mission.

With their collaborative efforts, the team is confident that they will be able continue to truly make a difference in the lives of the babies, families, and clinicians living in rural regions. Hundreds of lives are lost which could have been easily prevented by the implementation of simple equipment and training practices.

Together with the support of the community, Pioneer can make one small step towards proving safer medical treatment for neonates in need and ameliorating a major global public health issue in underdeveloped parts of the world. No parent should have to make this choice. This write up is an open invitation to our community to join forces with Palav! Several volunteering opportunities are available for individuals of all ages and skills! The areas include:

1. Educational Content Development
2. Medical Equipment procurement
3. Medical Equipment Logistics
4. Information technology
 - A. App Development
 - B. Watson Utilization
5. Medical Innovation
6. Communication
7. Fundraising
8. Supply Chain Management.

Please contact us at info@palav.org to help scale the work!

- Nitin Chouthai

Taal Academy
Learn the versatile Indian classical Kathak Dance
With
Manisha Dongre
Locations:
Bharatiya Temple, Troy & Hindu Temple, Canton
***** *Special batches for Adults and Moms* *****
Contact: *Manisha Dongre at 248-740-5915*
www.manishadongre.com

Maharashtra Mandal of Detroit thanks
“Shri Thanedar”
for his support

मैफल महेशची

२ वर्षांपासून गाजत असलेले डेट्रॉईटला भरणारे बी.एम.एम convention अखेर ग्रँड रॅपिड्स ला मोठ्या दिमाखात संपन्न झाले व डेट्रॉईट मंडळवासीयांनी समाधानाचा सुस्कारा सोडला. या convention ला ओपनिंग सेरेमनी ने दणक्यात सुरवात झाली व त्यानंतर विविध कार्यक्रमांची बरसात झाली. गुणी कलाकारांनी आपली कला सादर केली व रसिकांनी त्याला भरभरून दाद दिली. समारंभाची सांगता पण इतकी गोड (शेवट गोड म्हणतात ते हेच.) झाली की रसिक श्रोत्यांना आपण छान सुरेल आठवणी घेऊन घरी परततोय अशी जाणीव झाली.

त्याचं कारण म्हणजे शेवटची "सूर निरागस हो" ची मैफल. गायक अर्थातच - महेश काळे! कट्यार सिनेमाने जशी आपली मोहिनी पसरवली तशीच मोहिनी, महेश नावाच्या या भारतीय - अमेरिकन तरुणाने सर्वांवर केली. अभिजात संगीताचा आस्वाद तर त्याने आजच्या पिढीला दिलाच पण त्यासाठी रुची उत्पन्न केली. "कट्यार" release होण्यापूर्वी हा गायक फारसा कोणाला माहित नव्हता.

"कट्यार" मधील त्याची गाणी कर्णप्रिय तर आहेतच पण प्रत्यक्ष सादरीकरण पण तो तेवढ्याच ताकदीने करतो. बडोद्यासारख्या ७०० - ८०० चा प्रेक्षकवर्ग असो किंवा अमेरिकेतील ग्रँड रॅपिड्स सारखं ३००० - ३५०० प्रेक्षकांना सामावणारं भव्य arena असो. तो सर्व ठिकाणी तसाच मन लावून आपली कला सादर करतो.

"आवाज" ही त्याची दैवी देणगी असली तरी लहानपणापासून मंदिरातल्या काकड आरतीला त्याची हजेरी व त्यानंतर होणाऱ्या भजनाची (म्हणण्याची व ऐकण्याची) सवय त्याला त्याच्या वडीलांमुळे लागली. तो पण चांगला गाऊ शकतो असे कौतुक भक्तगणांकडून ऐकल्यावर त्याचा आत्मविश्वास वाढला. गाणं चालू राहिलं व फिरोदिया करंडक (पुणे) स्पर्धेत त्याचं वेगळं स्थान निर्माण झालं. त्यानंतर जितेंद्र अभिषेकीं सारख्या मातब्बर कलाकार व गुरूंकडे त्याने शास्त्रीय संगीताचे धडे घेतले. त्यांच्याकडून त्याला सूर-शब्दप्रधान गायकी प्राप्त झाली. त्याची समज व जिद्द पाहून अभिषेकी बुवांनी पण त्याला देता येईल ते सर्व त्याच्या ओंजळीत ठेवलं.

"सूर निरागस हो" हे नाव त्याच्या कार्यक्रमासाठी अगदी यथार्थ आहे कारण त्याचा सूर असाच निरागस - ज्यात कोणत्याही प्रकारचा आकस नसणारा व अंतरात्म्यातून निघून थेट हृदयाला भिडणारा आहे. "मी काहीतरी अवघड व आडवळणाचं गाऊन श्रोत्यांना चकित करतो" असा भाव नाही. अवघड गोष्टी रसिकांसमोर तो सोप्या करून मांडतो. कर्णसेनांना मी किती देऊ हाच त्याचा प्रयत्न असतो. इतकंच काय, गाणं गाताना, ऐकणाऱ्यांना पण त्यात समाविष्ट करतो. सरगम चे छोटे छोटे तुकडे स्वतः गाऊन त्यांना टाळ्यांच्या लयीत म्हणायला सांगतो व श्रोते पण आनंदाने त्याच्या बरोबर बिनदिक्कत म्हणू लागतात. आत्ताच्या पिढीला शास्त्रीय संगीताकडे (निदान ऐकण्यासाठी तरी) वळवण्याचा हा फार चांगला मार्ग आहे.

अभिषेकीबुवांनी वेगवेगळ्या प्रकारचं संगीत रसिकांसमोर मांडलं. त्यात शास्त्रीय संगीतावर आधारित बंदिशी तर होत्याच, पण उपशास्त्रीय व नाट्यसंगीताला पण स्थान होतं. भावगीतांसारखं बिनशास्त्रीय संगीतपण त्यांनी हाताळलं व गोव्याच्या धरतीला साजेलसं कोळीगीत पण आणलं. त्यांचा किता गिरवत महेश पण गायनाचे असे विविध प्रकार श्रोत्यांसमोर मांडतो. एखादी बंदिश गाता गाता एकदमच लावणी कडे वळतो. तर प्रेक्षकांच्या नकळत गझल वर येऊन ठेपतो. अभंग ऐकताना श्रोते मंत्रमुग्ध होत असतात तेवढ्यात त्यांच्यासमोर "नीज माझ्या नंदलाला" सारखं अंगाईगीत सादर होतं किंवा "शब्दावाचून कळले सारे" सारखं भावगीत मांडलं जातं. इतक्या विविध व एकदुसऱ्यांशी विसंगत अशा चालींना तो एकमेकांशी इतक्या सहजपणे कसं काय जोडू शकतो याचं मर्म अजून तरी आम्हाला उलगडलं नाही. 'घेई छंद मकरंद' सारखं तानांची बरसात करणारं नाट्यगीत असलं तरी उगाचच सूरुांची अवघड करामत वाटत नाही किंवा एखादी आलापप्रधान चीज उगाचच रेंगाळत बसल्यासारखी वाटत नाही. एखादा डोंगर झपाझप चढण्या-उतरण्यापेक्षा वळणदार मार्गावरून चढावा -उतरावा तशी त्याची मींड वाटते. ही वाट पण सोपी नसते (खरं तर त्यात सूर हलण्याचा धोका असतो), पण त्यास सोपी करून जणू काही तो श्रोत्यांना समजावतोय अशा प्रकारे मांडतो. शास्त्रीय संगीतात येणाऱ्या अशा सर्व गोष्टींवर त्याचा ताबा आहे याचे कारण त्याला गुरूकडून मिळालेली शिक्षा, त्याची समज व अविरत रियाझ.

ग्रँड रॅपिड्सला झालेल्या त्याच्या कार्यक्रमात त्याने गाणं म्हणता म्हणता मंचावरून उठून सरळ प्रेक्षकांमध्ये entry घेतली. त्यांच्याजवळ जाऊन सरगम चे छोटे तुकडे म्हणायला सांगितले. "मनमंदीरा" गाऊन arena मध्ये बसलेल्या प्रेक्षकांना काजवे दाखवले. खरं वाटत नाही ना? अंधारात बसलेल्या प्रेक्षकांना स्वतःचे cell phones on करायला सांगितले. यामुळे सिनेमातिल

"मनमंदिरा " गाण्यात दाखवलेल्या काजव्यांचा आभास निर्माण केला. जुन्या पारंपरिक संस्कारांवर आधारित गाण्याचं सादरीकरण तर झालंच, पण नवीन technology चा उपयोग करून प्रेक्षकांना पुन्हा एकदा आश्चर्याचा धक्का दिला.

जुन्या गोष्टी जोपासून त्यांना नवे वळण देऊन त्या लोकांसमोर मांडायच्या व नव्या गोष्टी पण आत्मसात करायच्या हे त्याच्या स्वभावाचं वैशिष्ट्य त्याच्या गाण्यातून दिसतं . त्याच्या गाण्यात ए. आर. रेहमान चं "तू ही रे" सारखं गीत पण ऐकायला मिळतं किंवा एखादं american english song पण कानावर येतं. भारताला सचिन तेंडुलकर नावाचा क्रिकेटवीर प्राप्त झाला तसा हा संगीत क्षेत्रातला संगीतवीर (सचिन सारखाच निरागस) लाभला आहे असे म्हटले तर अतिशयोक्ति होणार नाही.

अशा तरुण - निरागस दिग्गजाला आमच्या खूप खूप शुभेच्छा व तरुणवर्गाला शास्त्रीय बैठकीतील गायनाची गोडी निर्माण केल्याबद्दल त्याचे खूप खूप आभार.

- वसुधा टाकळकर

Zankaar

Ganpati Bappa Morya

GANESHOTSAV 2017

**WHERE
WILL YOU GO
NEXT?**

NO MATTER THE DESTINATION,
CHOOSE **JAYA TRAVEL**
FOR ALL OF YOUR TRAVEL NEEDS.

CRUISES
LAND / TOUR PACKAGES
RIVER CRUISES

And Of Course... Competitive Airfare to Worldwide Destinations!

BEFORE YOU TRAVEL THE WORLD, CALL JAYA TRAVEL!

1-877-359-5292 | www.jayatrans.com

JAYA
JAYA
TRAVEL & TOURS